A. D. 1931 CURRENDA Nrus IX

PISMO URZĘDOWE TARNOWSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ

PONTIFICIUM OPUS
A PROPAGATIONE FIDEI

CONSILIUM SUPERIUS
Generale

Roma, 2 września 1931.
Palazzo di Propaganda Fide
Piazza di Spagna, 48.

ODEZWA NA NIEDZIELĘ MISYJNĄ.

Niedaleki jest dzień 18 października, przeznaczony tego roku na to, aby wierni całego świata składali ofiary ku podtrzymaniu i ku rozwojowi życia Misyj Katolickich. Dzień ten, obecnie już historyczny i tradycyjny, przyjęty został z gorącem uznaniem i jednolitą sympatją we wszystkich częściach ziemi, gdzie na szczytach wspaniałych katedr i na dachach skromnych domków zajaśniał Krzyż Chrystusowy i opowiada o piękności i podboju wiary św. Dzień to modlitwy i czynu, propagandy i organizacji, przeznaczony na to, aby sumienia tylu katolików poruszyć i ożywić a zarazem podnieść zapał tych wszystkich, którzy zrozumieli, że niema piękniejszego i dzielniejszego poświęcenia się od apostolstwa na rzecz dzieł misyjnych.

Bardzo wielkie są potrzeby Misyj katolickich. W Chinach, gdzie jeszcze się leje krew męczeńska, trzeba naprawiać szkody, jakie wyrządzono kościołom, szkołom, kolegjom, sierocińcom, mieszkaniom misjonarzy, a spowodowane zostały przez częste napady zbójeckie. Należy też przyjść z pomocą znajdującym się w ciężkiem położeniu przez nawiedzającą ich plagę szarańczy i przez okropne powodzie, które niszczą ogromne obszary życiodajnych pól. Trzeba licznych i wielkodusznych środków, żeby bronić i wspomagać misjonarzy, siostry i krajowców, których tak nieszczęście jako i wiara zbliżają w braterskiem uczuciu do siebie, a w imieniu którego misjonarz dzieli swój chleb z biednymi krajowcami, przez co powstaje ta łączność, z jakiej wytryska dobrobyt moralny i społeczny narodów.

W Indjach, kolebce starożytnej cywilizacji, gdzie nowa, umysłowa i religijna kultura doprowadza przyszłość tego wspaniałego narodu do dojrzałości, trzeba budować nowe i wielkie kościoły, miejsca modlitwy i pobudki głębokiej do dzieł cnotliwych; nowe szkoły, gdzie przez korzyści, jakie przynoszą nauki, będzie można przyciągnąć młode pokolenia do światła Ewangelji św.; sierocińce i szpitale, w których rozdawać się będzie bogactwa dobroczynności chrześcijańskiej, przez co niewierni i błądzący nauczą się oceniać odradzającą siłę chrześcijaństwa. Całe wsie w Indjach bardzo przychylnie spoglądają na nasze Misje i te wsie możnaby łatwo pozyskać, gdyby liczba misjonarzy i środki ku temu były większe i odpowiadały wymogom i potrzebom ich mieszkańców.

Także Afryka wymaga wielkich nakładów, Afryka nie czarna, jak się to kiedyś mówiło, lecz raczej świetlista tym światłem, które nieomal we wszystkich jej zakątkach rozniecili posłańcy Ewangelji św. Skutkiem nowego prawa szkolnego, zaprowadzonego przez rządy kolonjalne, misjonarze nie mogą już nauczać w domach wystawionych z drzewa albo gałęzi, lecz na całem terytorjum afrykańskiem należy budować szkoły z silnego materjału, odpowiadającego wymogom higjenicznym i warunkom nałożonym nauczycielom przez nowe prawodawstwo. Wszystko to wymaga wielu środków, aby móc dobrze przygotować nauczających obojga płci a tak wytrzymać konkurencję, stwarzaną przez mahometan i protestantów, którym w imię świętego prawa rozkrzewienia wiary piędź po piędzi należy odbierać ziemię, zroszoną krwią męczenników z Ugandy.

Zatem należy mieć na oku wielkie i powszechne odbudowanie, do czego trzeba odpowiednich środków. A jeżeli się pomyśli, że tu i ówdzie na obszernych terytorjach misyjnych powstają kolegja, gdzie się pielęgnuje moralne i obywatelskie wychowanie młodzieży; jeżeli się weźmie pod uwagę, że założono wyższe Instytuty a nawet Uniwersytety katolickie, jak w Pekinie i Tokio, które muszą działać jako środki promieniowania umysłowego w przeogromnych Republikach chińskich i Cesarstwie japońskiem; jeżeli się zastanowi, że wielkie jest wojsko Misjonarzy i Sióstr, liczące ponad 125 tysięcy żołnierzy, porozrzucanych po całej ziemi, do czego dochodzi jeszcze liczniejsze wojsko katechistów, wiernych współpracowników naszych misjonarzy, a którym trzeba dać to, co do ich chociaż bardzo skromnego utrzymania jest konieczne; do tego dochodzą wydatki na kościoły, kaplice, stacje misyjne, szkoły — zrozumieć można, jakich ogromnych potrzeba kwot, aby zadośćuczynić wymogom osobistym, religijnym i społecznym.

W kwietniu roku 1931, Papieskie Dzieło Rozkrzewiania Wiary mogło rozdać pomiędzy wszystkie Misje katolickie całego świata 65,088.690 lirów włoskich (około 32 miljony Złotych polskich), które z wielką zostały przyjęte wdzięcznością. Zapotrzebowanie rośnie atoli z dnia na dzień. Wielkie i dobrze zaludnione Wikarjaty Apostolskie, obejmujące 10 do 20 miljonów mieszkańców, zostały podzielone, a na rozdzielonych terytorjach powstały nowe Wikarjaty i Prefektury Apostolskie, przez co opowiadanie Ewangelji św. zostało ułatwione i wzmocnione. W niektórych okolicach zorganizowano Misje niezależne, co uczyniono dlatego, aby nawracać narody pozostające dotąd w ciemnościach pogaństwa i w przewrocie błędu.

To są powody, dla których trzeba pracować z silniejszem ożywieniem. Powszechny kryzys ekonomiczny, który roku ubiegłego dał się odczuć w zbieraniu funduszu także Dziełu Rozkrzewiania Wiary, powinien spowodować wzmożoną naszą pracę. Zauważono, że w chwilach silnego ekonomiczno-społecznego przełomu, gdzie Dzieło dobrze było postawione, tam też przesilenie nie spowodowało złych skutków. Gdzie jednak nie było tej organizacji, lub gdzie się okazała ujemną, tam zaraz składki zmniejszyły się. Niech więc podobne spostrzeżenie stanie się bodźcem, aby Dzieło Rozkrzewiania Wiary coraz lepiej zorganizować, a mianowicie dobrze przygotować dzień misyjny dnia 18 października roku bieżącego.

Apostolstwo misjonarskie jest apostolstwem cywilizacji i dla tego też, komu na sercu leży postęp cywilizacyjny i obyczajowy ludzkości, niechaj nie będzie mu obo-

jętnem, jaki będzie wynik dnia tego, który stanie się tryumfem ideału misjonarskiego. W każdym kościele katolickim, w każdem oratorjum, w każdej kaplicy choćby najskromniejszej, niechaj wspomnianego dnia ożywi się wiara wierzących, a na falach odnawiającego się ducha niechaj unoszą się gorące modły ku temu Bogu, który uczynił narody zdolne do uzdrowienia, ażeby wszystkie zostały odkupione w Słowie i Krwi Chrystusa Pana. Tegoż dnia niechaj katolicy wszelkiego pochodzenia i wszelkiej rasy złączą się w szlachetnem uczuciu miłosierdzia braterskiego i hojny złożą dar dla najświętszej sprawy. Każda ofiara jest chlebem, jaki się podaje walecznym apostołom cywilizacji chrześcijańskiej. Każdy grosz dnia tego złożony równa się zdobyciu jednej duszy dla skarbów łaski i dla świetności prawdy. A im większe zebrane będą kwoty, tem więcej będzie można współpracować nad szerzeniem Królestwa Chrystusowego, które jest królestwem miłości, braterstwa i wolności. Stanie się to najlepszym dowodem wdzięczności, jaką świat chrześcijański i kulturalny okaże tym bohaterom niezwyciężonym, którzy w niebezpieczeństwach i walkach, w czasach łupiestwa i epidemji pozostali na swych daleko wysuniętych posterunkach, gdzie staczali gorącą walkę, nie opuszczając ani skrawka chwalebnego znaku, jaki Pius XI, wielkoduszny Papież misyj, powierzył sercu i waleczności swych bohaterskich misjonarzy.

Rzym, w siedzibie Propagandy Wiary, 20 sierpnia 1931.

Prezydent:
† Carlo Salotti
Arcybiskup Tyt. Filippopoli w Tracji
Sekretarz Propagandy.

Generalny Sekretarz:
Luigi Drago
Prot. Ap.

Niedziela misyjna.

Według rozporządzenia S. R. C. z 14/IV. 1926, ma co roku przedostatnia niedziela października, przypadająca teraz 18-go, być „Dniem modlitw i propagandy na rzecz misyj". Aby ten dekret odniósł swój cel, zarządzamy, co następuje:

1) W każdej parafji rządcy kościołów w II-gą niedzielę października zapowiedzą i wyjaśnią cel niedzieli misyjnej.

2) Wezwą wiernych, aby na intencję misyj wszyscy gorąco się modlili i jak najliczniej przystąpili do Sakramentów św. Kto spełni te warunki i pomodli się w intencji Ojca św., może zyskać odpust zupełny, który można ofiarować i za dusze zmarłych.

3) Zapowiedzą składki na rzecz P. Dz. R. W. i prześlą je wszystkie z dopiskiem „Niedziela misyjna".

4) Kazania w kościołach i egzorty szkolne mają mieć charakter misyjny i pobudzić wiernych do zapisania się na członków P. Dz. R. W. lub innych dzieł misyjnych. Materjał odpowiedni znajdą kapłani w broszurze „Orzeczenia papieskie, dotyczące dzieł misyjnych", rozesłanych przez Krajowego Ks. Prezesa P. Dz. R. W. wszystkim urzędom parafjalnym. Przy tej sposobności przypominamy, aby należytość 1·70 Zł, kto tego dotąd nie uskutecznił, jak najprędzej odesłał do Poznania.

5) We wszystkich Mszach św. kapłani dodadzą kolektę: „pro propagatione fidei".

6) Gdzie warunki na to pozwolą, można oprócz nabożeństw urządzić w tym dniu wieczornicę lub inne zebranie też o charakterze misyjnym.

Zainteresowanie wiernych sprawą misyjną ułatwią Ks. Proboszczom afisze i ulotki nadesłane bezpłatnie z Poznania. Afisze należy umieścić przed kościołem, ulotki rozrzucić między wiernych już w II-gą niedzielę października.

Wykaz nowych dziesiątek P. Dz. R. W., powstałych wskutek niedzieli misyjnej, należy przesłać Ks. Dyrektorowi diec., aby mógł dostarczyć kart wpisowych i zamówić dla nich Roczniki P. Dz. R. W.

Duszpasterstwo więźniów.

W Dzienniku Ustaw R. P. 1931 r. Nr. 71, poz. 577 ukazało się rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 czerwca 1931 r. w sprawie regulaminu więziennego, z którego podaje się następujące wyciągi do wiadomości Wiel. Duchowieństwa:

„Na podstawie art. 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7-go marca 1928 r. w sprawie organizacji więziennictwa (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 272), zarządzam co następuje:

§ 53. W celu zorganizowania współpracy przedstawicieli społeczeństwa z administracją więzienną, mogą być tworzone w więzieniach, wyznaczonych przez Ministra Sprawiedliwości komitety więzienne.

§ 54. Komitet więzienny współdziała z władzami więziennemi w zakresie opieki moralnej, nauczania i pracy zapomocą:

a) udostępnienia więźniom nauk moralnych i pociechy religijnej ich wyznania;

b) organizowania oświaty szkolnej i pozaszkolnej, bibljoteki i wychowania fizyczn.;

c) organizowania zatrudnienia więźniów w taki sposób, aby się przyzwyczaili do pracy i nauczyli rzemiosła, które będą mogli wykonywać na wolności.

Nadto komitet więzienny, na żądanie władz, składa opinję co do przedterminowego zwolnienia poszczególnych więźniów i ich ułaskawienia.

§ 59. Komitet więzienny troszczy się o zapewnienie osobom zwalnianym z więzienia środków utrzymania i w tym celu nawiązuje stosunki z urzędami opieki społecznej i z Tow. Patronatu Więziennego.

§ 100. O oznaczonej godzinie rannej na dany sygnał następuje apel;

W pół godziny po pierwszym następuje drugi sygnał — do modlitwy, na który wszyscy więźniowie odmawiają modlitwy swego wyznania — w oznaczonych miejscach, pod nadzorem dozorców więziennych. Po skończonej modlitwie więźniowie otrzymują posiłek ranny.

W pół godziny po modlitwie więźniowie udają się do pracy lub na przechadzkę.

§ 107. Po wieczerzy odbywa się modlitwa wieczorna.

§ 108. W dnie świąteczne więźniowie udają się na nabożeństwo do kaplicy więziennej.

W dnie świąteczne więźniowie mogą być używani do pracy tylko w celu wykonywania czynności, niezbędnych w gospodarce więziennej.

§ 120. Więzień może posiadać w celi bez specjalnego zezwolenia następujące przedmioty własne:

a) książki do nabożeństwa, pismo święte, obrazki treści religijnej i patrjotycznej.

§ 180. Duchowni, sprawujący obowiązki duszpasterzy w więzieniach, obowiązani są stosować się do zarządzeń naczelnika więzienia pod względem przestrzegania obowiązujących przepisów regulaminu więziennego.

Do obowiązków duchownego należy:

a) odprawianie nabożeństwa i wygłaszanie nauk w niedzielę i święta uroczyste;

b) odwiedzanie więźniów w ich celach dla niesienia im pomocy i pociechy religijnej;

c) wykładanie nauki religji w szkole więziennej;

d) urządzanie pogadanek religijnych;

e) udzielanie wszelkich posług religijnych według zasad danego wyznania.

§ 181. Na nabożeństwach mogą być obecni wszyscy więźniowie, którzy wyrażą swoje w tym względzie życzenie, nie wyłączając ukaranych dyscyplinarnie, o ile pomieszczenie i względy bezpieczeństwa na to pozwalają. Więźniowie śledczy mogą uczęszczać na nabożeństwa, o ile właściwe władze sądowe lub prokuratorskie nie poczyniły w tym względzie specjalnych zastrzeżeń.

Podczas nabożeństwa powinni być oddzieleni więźniowie karni od śledczych, kobiety od mężczyzn oraz nieletni od dorosłych.

§ 182. Duchowni wszystkich wyznań, nie należący do składu osobowego więzienia, mogą w obecności naczelnika więzienia odwiedzać w czasie choroby więźniów danego wyznania w celach lub w szpitalach; w rozmowach z więźniami winni się ograniczać jednak do dziedziny religijno-moralnej.

Prośby więźniów o zezwolenie na bywanie na nabożeństwa innych wyznań i na przyjmowanie u siebie duchownego, wyznania, do którego sami nie należą, mogą być uwzględniane w przypadkach wyjątkowych. Więźniowie śledczy muszą w tych wypadkach zyskać zezwolenie właściwych władz sądowych lub prokuratorskich.

§ 183. Co roku w okresie wielkanocnym, odbywają się rekolekcje i spowiedź. Porządek i sposób ich odbywania określa naczelnik więzienia w porozumieniu z kapelanem więziennym.

Rekolekcje, spowiedź i odprawianie nabożeństw uroczystych mogą odbywać się w więzieniu, przy udziale zaproszonych duchownych właściwych wyznań.

Naczelnik więzienia lub jego zastępca obowiązany jest czuwać osobiście nad porządkiem i zachowaniem należytej powagi przy odprawianiu nabożeństw.

§ 184. Zezwolenia na zawarcie ślubu udziela więźniom karnym Minister Sprawiedliwości, zaś więźniom śledczym właściwe władze sądowe lub prokuratorskie.

§ 189. W szkołach więziennych powinny być wykładane: nauka religji, czytania i pisania, rachunki, geometrja, historja i geografja Polski, nauka o Polsce współczesnej i nauka przyrody, a w miarę możności nauka rzemiosł — według programu ustalonego przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Pozatem mogą być wykładane inne przedmioty, wchodzące w zakres programu szkół powszechnych i rzemieślniczych, ale tylko za zezwoleniem Ministra Sprawiedliwości. Wykłady odbywają się w języku polskim. W szkole więziennej należy używać podręczników, zatwierdzonych do użytku szkolnego przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 190. Najszczuplejszy zakres nauki szkolnej w więzieniach obejmuje: naukę religji, czytania, pisania i rachunków oraz zasadnicze wiadomośsi o ustroju Rzpltej Polskiej.

§ 203. Centralna Bibljoteka Więzienna zaopatruje więzienia w książki treści religijnej, beletrystycznej i naukowej, zaś szkoły więzienne — w niezbędne podręczniki i materjały do odczytów i pogadanek.

Składki na Seminarjum duchowne nadesłali wprost do Rektoratu od N. Roku 1931.

W miesiącu styczniu: Zgrom. S. Coeur (Zbylitowska Góra) 300 Zł, ks. Prałat Kasper Mazur 100 Zł, ks. Dr Stanczykiewicz 200 Zł, ks. Biskup Sufragan 100 Zł, ks. Jan Koza 50 Zł, ks. Dr Włoch 200 Zł, ks. Dr Wróbel 200 Zł.

W miesiącu lutym: Ks. Jan Łętek 25 Zł, ks. Józef Urbański 100 Zł, Alumni I. r. 61 Zł, ks. Jan Bączyński 100 Zł, Alumni III. r. 71 Zł, ks. Stanisław Krzemień 30 Zł, ks. Prałat Kasper Mazur 100 Zł, Alumni IV. r. 80 Zł, Zofja hr. Tarnowska 100 Zł, WP. Tadeusz Łysakowski 20 Zł. WP. Ludwikowie Starowiejscy 50 Zł, ks. Wojciech Młyniec 100 Zł, WP. Józef Łysakowski 25 Zł, Alumni II. r. 27 Zł, ks. Stan. Wójcik 50 Zł, ks. Franciszek Głąb 50 Zł.

W miesiącu marcu: J. E. Ks. Biskup Ordynarjusz 100 dolarów, ks. Stanisław Łach 100 Zł, ks. Prałat Kasper Mazur 100 Zł, ks. Biskup Sufragan 100 Zł, ks. Wojciech Kornaus 50 Zł, ks. Józef Młynarczyk 100 Zł, ks. Michał Lisowski 25 Zł, WP. Berski 50 Zł, Alumni IV. r. 40 Zł, Ks. Franciszek Kazek 100 Zł, ks. Władysław Mendrala 50 Zł, WP. Stanisław Miczyński 25 Zł, ks. Edward Wojtusiak 100 Zł, ks. Franciszek Szatko 100 Zł, WP. Hrab. Dembińska 250 Zł.

W miesiącn kwietniu: Ks. Dr Paryło 200 Zł, ks. Piotr Stach 200 Zł, ks. Stefan Motyka 50 Zł, ks. Jan Nagorzański 150 Zł, ks. Tadeusz Barnaś 100 Zł, ks. Juljan Józa 50 Zł, ks. Biskup Rektor 100 Zł, ks. Mieczysław Trojnacki 200 Zł, ks. Prałat Kasper Mazur 100 Zł, ks. Leon Miętus 200 Zł, Dekanat Baranowski 500 Zł, Alumni IV. r. 40 Zł, Alumni I. r. 72 Zł, Alumni III. r. 31 Zł, Alumni II. r. 24 Zł, ks. Marcin Konicki 40 Zł, ks. Ignacy Chmura 150 Zł.

W miesiącu maju: Dekanat Bocheński 1240 Zł, Alumni Semin. duch. 123 Zł.

W miesiącu czerwcu: Ks. Jachtyl 50 dolarów, ks. Marjan Sułek 40 Zł, ks. Mieczysław Pękala 50 Zł, ks. Stanisław Kocjan 200 Zł, ks. Antoni Gawenda 40 Zł, ks. Jan Pyzikiewicz 40 Zł, ks. Jan Kic 100 Zł, ks. Teofil Dec 50 Zł, ks. Józef Midura 50 Zł, Alumni IV. r. 18·50 Zł, Alumni III. r. 40 Zł, Alumni II. r. 57 Zł, Alumni I. r. 61·50 Zł.

W miesiącu lipcu: Ks. Leon Mucha 100 Zł, ks. Stanisław Kozieja 50 Zł, WP. Henryka Długoszowska 50 Zł, ks. Józef Kiljan 100 Zł.

W miesiącu sierpniu: Ks. Stefan Kamionka 40 Zł, ks. Stefan Motyka 120 Zł, ks. Biskup Rektor 100 Zł.

Składki nadsyłane do Kurji będą wykazane w ostatniej Kurendzie 1931 r.

Rejestracja urodzin i zgonów obywateli łotewskich w Polsce — wykonanie umowy konsularnej.

Ministerstwo Spraw Wewn. Nr. AC. 13018/2. Warszawa, dnia 18 lipca 1931 r. Okólnik Nr. 136. Do PP. Wojewodów (wszystkich) i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W wykonaniu art. X umowy konsularnej polsko-łotewskiej z dnia 3 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, z r. 1926 poz. 26), zastrzegającego konsulom i agentom konsularnym układających się stron prawo sporządzenia aktów urodzenia i zejścia własnych obywateli, bez uszczerbku dla normalnej rejestracji przewidzianej ustawodawstwem krajowem — rząd łotewski upoważnił do prowadzenia omawianej rejestracji na obszarze Rzeczypospolitej nast. swoje placówki:

1) Poselstwo w Warszawie, 2) Konsulat w Wilnie, wreszcie 3) Konsulat w Łodzi.

Właściwością poselstwa w Warszawie objęte będą wszystkie obszary, dla których wymienione wyżej placówki konsularne nie byłyby terytorjalnie kompetentne.

W tym stanie rzeczy Ministerstwo prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza Rządu) o wydanie właściwych zarządzeń, któreby w należyty sposób zapewniały notyfikację wyszczególnionym urzędom łotewskim każdego faktu urodzenia, bądź śmierci obywatela łotewskiego, jakiby nastąpił na podległym Panu Wojewodzie (Panu Komisarzowi Rządu) obszarze.

Każdy poszczególny akt notyfikacji zawierać winien następujące dane:

I. Przy rejestracji urodzin.

1) Nr. kol. oraz datę właściwego wpisu, 2) imię i nazwisko noworodka, 3) płeć, 4) godzinę, dzień, miesiąc i rok urodzenia, 4) miejsce urodzin, 5) nazwisko, imię, wiek ojca oraz nazwisko panieńskie matki, 6) ich zawód, miejsce wykonywania go oraz stanowisko w zawodzie, 7) narodowość, 8) wyznanie, 9) miejsce zamieszkania, 10) obywatelstwo, 11) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania zgłaszającego urodzenie oraz stosunek jego do noworodka, wreszcie 12) uwagi określające, czy dziecko urodziło się żywe, czy martwe.

II. Przy rejestracji zgonów.

1) Numer kolejny i data wpisu, 2) imię i nazwisko zmarłego, 3) płeć, 4) nazwisko i imiona rodziców wraz z nazwiskiem panieńskiem matki, 5) godzinę, dzień, miesiąc i rok zgonu, 6) miejsce zgonu, 7) dzień, miesiąc i rok urodzenia, 8) miejsce zamieszkania zmarłego, 9) stan rodziny, 10) zawód, miejsce wykonywania i stanowisko w zawodzie, 11) przyczynę zgonu, 12) narodowość, 13) wyznanie, 14) obywatelstwo, 15) imię i nazwisko i miejsce zamieszkania meldującego oraz stosunek jego do zmarłego, 16) ewent. uwagi.

Weissbrod
Dyrektor Departamentu

Kongres muzyki religijnej.

Związek Chórów Kościelnych Archidiecezji Krakowskiej przygotowuje drugi wszechpolski kongres muzyki religijnej w Krakowie w dniach 22 i 23 listopada b. r. pod protektoratem J. E. Księcia Metropolity.

Program kongresu:

Niedziela 22 listopada. Msza św. Pontyfikalna w katedrze wawelskiej. Akademja inauguracyjna w złotej sali Domu Katolickiego. Recital organowy prof. Feliksa Nowowiejskiego. Koncert staropolskiej muzyki religijnej w Domu Katolickim.

Poniedziałek 23 litopada. Uroczysta Msza św. w kolegjacie św. Anny z współ-

udziałem kleryków seminarjów duchownych świeckich i zakonnych. Obrady. Recital chórowy w kościele X. X. Misjonarzy na Stradomiu. Koncert współczesnej polskiej muzyki religijnej w Domu Katolickim.

Zgłoszenia uczestników przyjmuje Związek Chórów kościelnych w Krakowie, Straszewskiego 18. Telefon Nr. 12820. Konto P. K. O. Kraków 409.512. Karta uczestnictwa 10 Zł. (Karta uprawnia do otrzymania odznaki kongresowej, biletów wstępu na koncerty, obrady i t. p.). Uczestnikom kongresu przysługiwać będzie prawo do zniżki kolejowej.

Zmiany wśród Duchowieństwa.

Jego Świątobliwość Papież Pius XI raczył zamianować PT. Ks. Kazimierza Litwina, proboszcza w Gorlicach, tajnym Szambelanem.

Odznaczony Exp. can. ks. Wojciech Trytek, katecheta gimnazjum w Dębicy.

Instytuowany na probostwo w Żeleźnikowej ks. Józef Kilian.

Zmarł:

Ks. Franciszek Mączka, emeryt. proboszcz z Jastrząbki Starej, dnia 9 sierpnia b. r. Zapisany do Stow. Wzaj. modł.

R. i. p.!

Z KURJI BISKUPIEJ

W Tarnowie, dnia 25 września 1931.

Ks. Roman Sitko
kanclerz

† LEON Bp.

Nakładem Kleru Dieeczjalnego — Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie